

رساله اول پولس رسول به تسالونیکیان

مقدمه

شهر تسالونیکیه واقع در شمال کشور یونان و پایتخت ایالت مکادونیه (مقدونیه) بود. در کتاب اعمال رسولان ۱۷: ۱-۹، شرح سفر پولس رسول به تسالونیکیه را مشاهده می‌کنیم.

کمی پس از ترک شهر تسالونیکیه، پولس رسول این رساله را به کلیسای تسالونیکیان نوشت. رساله حاضر در حوالی سال ۵۰ میلادی در شهر قرنتس نگاشته شده و از آنجا به کلیسای تسالونیکیان ارسال گردیده است. در اعمال رسولان می‌خوانیم که پولس در تسالونیکیه با مخالفت بسیاری روبرو شده بود و به همین دلیل مجبور به ترک آنجا شد. بلافاصله پس از ترک تسالونیکیه، مخالفین کلیسا، مسیحیان آن شهر را مورد جفا و انواع اذیت و آزار قرار دادند. پولس رسول این رساله را برای تشویق ایمانداران به مقاومت در ایمان، و شرح نکاتی چند از زندگی مسیحی، نگارش نموده است.

در شهر تسالونیکیه، افراد زیادی اعم از یهودیان و غیریهودیان با پولس رسول دشمن شده بودند. این دشمنان، به پولس انواع تهمتها زده بودند و سعی در بدنام کردن پولس داشتند. پولس رسول از این مسئله نگران است که اگر ایمانداران تسالونیکیه سخنان دروغ دشمنانش را باور کنند، دچار ضعف گشته کلیسای تسالونیکیه از هم خواهد پاشید. بنابراین، پولس رسول در این رساله اتهامات بی‌اساس دشمنان خود را پاسخ گفته، آنها را رد می‌نماید.

این رساله و رساله دوم تسالونیکیان و غلاطیان، اولین رسالاتی می‌باشند که پولس رسول نوشته است. این سه رساله، اولین کتابهای عهدجدید می‌باشند. جهت اطلاع بیشتر در مورد زندگی پولس رسول، مقدمه رساله رومیان را مشاهده کنید.

رئوس مطالب

الف) مسائل شخصی پولس (۱: ۱ - ۱۳: ۳)

۱- شکرگزاری برای تسالونیکیان (۱: ۱-۱۰)

-
- ۲- پولس کلیسای تسالونیکیان را پایه‌گذاری نموده است (۱:۲-۲۰)
 - ۳- خدمات تیموتائوس جهت تقویت کلیسا (۱:۳-۱۳)
- ب) نصایح عملی (۱:۴ - ۲۸:۵)
- ۱- نصایحی پیرامون زندگی مسیحی (۱:۴-۱۲)
 - ۲- نکاتی پیرامون رجعت مسیح (۱۳:۴ - ۱۱:۵)
 - ۳- نصایح پایانی (۱۲:۵-۲۸)

باب ۱

شکرگزاری به جهت تسالونیکیان
(۱:۱-۱۱۰)

۱ به هنگام نگارش این نامه، سلوانس (یا سیلاس) و تیموتائوس در کنار پولس حضور داشتند (دوم قرنتیان ۱:۱-۱۹،۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۲ افسسیان ۱:۱۵-۱۶؛ کولسیان ۱:۳-۵؛ دوم تسالونیکیان ۳:۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید.

۳ پولس می‌گوید که او و همراهانش، در دعا‌های خود سه چیز در مورد تسالونیکیان ذکر می‌کنند. اول اینکه، او اعمال ایمان آنها، یعنی آن کارهای نیکویی را که ایشان پس از ایمان به عیسی مسیح انجام داده‌اند (یعقوب ۲:۱۷ را مشاهده کنید)، را به خاطر می‌آورد. دومین نکته‌ای که پولس در دعا ذکر می‌کند محبتِ ایشان است. به همان گونه که نشانه ایمان حقیقی، اعمال نیکو است، رنج کشی برای محبت نیز علامت خلوص مهر و محبت یک مسیحی می‌باشد. و بالاخره سومین چیزی که پولس و همراهانش ذکر می‌نمایند، صبر امید اعضای کلیسای تسالونیک می‌باشد. هر که به مسیح ایمان داشته باشد، قدرت تحمل و صبر کردن در مواقع سختی را خواهد داشت. لذا، صبر، اعمال نیکو، و محنت تسالونیکیان ثمره و نتیجه ایمان محبت و امید آنان است. ایمان، امید و محبت، مهمترین نشانه زندگی مسیحی است^۱ (اول قرنتیان ۱۳:۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۴ پولس به تسالونیکیان اطمینان می‌دهد که خدا آنها را برگزیده است و به همین جهت ایشان عزیزان خدا هستند (افسسیان ۱:۴-۵؛ دوم تسالونیکیان ۲:۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید). وانگهی، پولس اعضای کلیسای تسالونیک را برادران خود خطاب می‌کند، زیرا که خدا آنها را به فرزندی خود پذیرفته است و

آنها همانند پولس فرزندان یک پدر آسمانی می‌باشند. باید توجه داشته باشیم که همه انسانها برادران و خواهران ما نیستند، بلکه فقط آن کسانی که توسط ایمان به مسیح، هدیه فرزندان خواندگی خدا را دریافت کرده‌اند از لحاظ روحانی با ما نسبت دارند. اگر انسانها، خدا را به عنوان پدر آسمانی خود قبول نکنند، هرگز در میانشان برادری واقعی پدیدار نخواهد شد.

۵ پولس رسول در اینجا از انجیل به عنوان انجیل ما، یاد می‌کند. منظور پولس انجیلی است که توسط او، سلوانس و تیموتائوس موعظه می‌شود.

تسالونیکیان، انجیل عیسی مسیح را با قوت و روح القدس دریافت کرده بودند. انجیل عیسی مسیح قوت خداست برای نجات هر کس که ایمان آوَرَد (رومیان ۱:۱۶). زمانی که پولس به انجیل موعظه می‌کرد، کلمات او با قوت روح القدس خدا جاری می‌شد (اول قرنتیان ۲:۴-۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

انجیل مسیح با قوت روح القدس بر تسالونیکیان آمده بود. هر کلامی که با قوت روح القدس همراه نباشد، کلام مُرده و حروف خشک و خالی است. زیرا حرف می‌گشاید لیکن روح زنده می‌کند (دوم قرنتیان ۳:۶). قوت انجیل از سوی روح القدس متصاعد می‌شود. و زمانی که تسالونیکیان کلام انجیل را پذیرفتند و پیام مسیح را قبول کردند و به او ایمان آوردند، روح القدس به قلب آنها وارد شد.

پولس رسول با یقین کامل از انجیل سخن می‌گفت و زمانی که تسالونیکیان کلام پولس را شنیدند آنها نیز کلام انجیل را با یقین کامل

۱- ایمان و محبت، مهم‌ترین علائم مسیحیت واقعی می‌باشند (غلاطیان ۵:۶؛ اول تسالونیکیان ۳:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید). و سومین علامت یک زندگی پُر از روح القدس، وجود امید در قلب و زندگی انسان است.

پذیرفتند.

اهالی کلیسای تسالونیک، به خوبی با شخصیت و رفتار پولس و سلوانس و تیموتائوس آشنا بودند. آنها می‌دانستند که آنها خدا را با قوت روح‌القدس و نیکنامی خدمت می‌کردند (اول تسالونیکیان ۲:۱۰ را مشاهده کنید).

۶ در ابتدای امر، ایمانداران تسالونیک به پولس و همراهانش **اقتدا** می‌کردند. ولی به تدریج از این سه خادم مسیح آموختند که چگونه از مسیح پیروی کرده به او **اقتدا** نمایند. آنها مشاهده کردند که پولس و سلوانس و تیموتائوس چگونه و با چه جدیتی از مسیح پیروی می‌کردند و با اقتدا به پولس، پیروی از مسیح را آموختند (اول قرنتیان ۴:۱۶؛ ۱۱:۱).

آیا برای افراد تازه ایمان نمونه مناسب و خوبی هستیم؟ آیا می‌توانیم به دیگران بگوییم: «به من اقتدا نما!»؟ آیا زندگی ما باعث هدایت دیگران به سوی مسیح خواهد شد؟ ما باید بتوانیم چنین ادعایی کنیم. شهادت زندگی ما از اهمیت بسیاری برخوردار می‌باشد.

ایمانداران تسالونیک از همان ابتدای ایمانشان در معرض انواع شکنجه‌ها و آزارهای اجتماعی قرار داشتند. حتی در زمانی که پولس رسول با آنها بود، عده کثیری از مردم شهر بر علیه مسیحیان شورش کرده بودند (اعمال ۱۷:۵-۷). ولی در میان آنها **زحمت شدید** کلیسای تسالونیک پیام پولس را **با خوشی روح‌القدس** پذیرفته بود (یوحنا ۱۶:۲۲؛ غلاطیان ۵:۲۲ را مشاهده کنید).

ما انسانها دوست نداریم که از دیگران زحمت ببینیم. در تمام مناطق جهان، مسیحیان خواهان آزادی می‌باشند تا اینکه بتوانند بدون خطر و آزار، به پرستش خدا مشغول گردند ولی در عین حال، کتاب عهدجدید به ما تعلیم می‌دهد که اگر زمانی به خاطر ایمانمان دچار زحمت شدیم، باید آن شرایط سخت را با

خوشی و افتخار تحمل کنیم (اعمال ۵:۴۱؛ اول پطرس ۴:۱۳). کلیسای که آزار را با خوشی تحمل می‌کند، کلیسای قوی است و شهادتی پر قدرت به جهان عرضه می‌دارد. بیایید راه آسان و در فراخ را انتخاب نماییم (متی ۷:۱۳-۱۴). زیرا به وسیله زحماتی که برای عیسی مسیح متحمل می‌گردیم، خدا جلال پیدا خواهد کرد و کلیسای او قدرت پیدا خواهد نمود.

۷ از آنجا که تسالونیکیان، آنچنان آزار و اذیت عظیمی را با آن خوشی تحمل کرده بودند؛ اینک آنها برای مسیحیان **مکادونیه و اخائیه، نمونه** شده بودند. **مکادونیه** ایالت شمالی یونان است. باشد که ما نیز به مسیحیان تسالونیک اقتدا کنیم. باشد که ما نیز به نوبه خود برای دیگران نمونه و سرمشق تحمل در عین سختی‌ها گردیم.

۸ پولس می‌گوید که به واسطه ایمان تسالونیکیان **کلام خدا ... نواخته شد**. نتیجه این شده است که نه تنها در **مکادونیه و اخائیه**^۲ بلکه در **هرجا ایمان شما** (تسالونیکیان) **به خدا شیوع یافت**. به یاد داشته باشیم که در زمان نگارش رساله، از عمر این کلیسا یکسال بیشتر نمی‌گذشت. کلیسای تسالونیک، کلیسای کوچک، ضعیف و در شکنجه و زحمت و فشار بود. ولی با این همه، خبر ایمان آنها در تمامی جهان پیچیده بود.

آیا شهرت ایمان کلیسای ما مانند تسالونیکیان در اطراف پخش شده است؟ کلیساهای ما به مراتب بزرگتر، ثروتمندتر، با سابقه‌تر و قویتر از کلیسای تسالونیک می‌باشند. اگر جواب ما منفی است، بیایید که بدون اتلاف وقت دعا کرده از خدا بخواهیم که ایمان ما را تقویت بخشد!

۲-اخاییه، جنوبی‌ترین ایالت یونان بود. پولس با اشاره به مکادونیه، شمالی‌ترین ایالت یونان و اخائیه، جنوبی‌ترین ایالت یونان، در حقیقت می‌گوید که خبر ایمان آنها در تمامی یونان شیوع پیدا کرده است.

۹ پولس به هر جا که سفر می‌کرد، خبرهای مثبت و دلگرم کننده‌ای از ایمان و معرفت تسالونیکیان می‌شنید. پولس با خوشحالی تمام، گزارشهایی را که شنیده بود بازگو کرده می‌گوید که مردم می‌دهند که به چه نوع شما از بتها به سوی خدا بازگشت کردید تا خدای حقیقی را بندگی نمایید.

چه شهادت عظیم و قدرتمندی! بار دیگر جا دارد که از خود بپرسیم: «مردم در باره ما، چه می‌گویند؟»

۱۰ تسالونیکان از پرستش بتها به جانب خدای حقیقی بازگشته بودند (آیه ۹) و اینک پسر او (عیسی مسیح) را از آسمان انتظار می‌کشیدند. اکنون به جای آنکه به سوی بتها نگاه کنند، چشم به آسمان دوخته بودند. امید آنها به این جهان نبود. بلکه آنها به عیسی مسیح امیدوار بودند. تسالونیکیان ایمان و امید خود را بر عیسی مسیح قرار داده بودند. و خدای حقیقی را که او (عیسی مسیح) را از مردگان برخیزانید می‌پرستیدند. امید به عیسی مسیح، امید به نجات و اطمینان از رستگاری است، زیرا او ما را از غضب آینده می‌رهاند.

باب ۲

خدمات پولس در تسالونیکیه (۱:۲-۱۲)

۲-۱ بعضی از دشمنان پولس به او تهمت پول‌پرستی زده می‌گفتند که او برای کسب قدرت و پول موعظه می‌کند. در آن زمان، واعظین بسیاری بودند که صرفاً به جهت منافع شخصی و به منظور کسب معاش و قدرت، موعظه می‌نمودند. ولی تسالونیکیان می‌دانستند که این اتهامات در مورد پولس صادق نمی‌باشد. پولس برای پول موعظه نمی‌کرد، بلکه او به قوت روح القدس سخن می‌گفت (اول تسالونیکیان ۵:۱). آنها همچنین می‌دانستند که سفر پولس به تسالونیکیه و

بشارت او باطل نبوده است (آیه ۱)، بلکه کلیسای تسالونیکیان حاصل زحمت و موعظه پولس بود. وانگهی، پولس برای بشارت انجیل و موعظه کلام دچار زحمات و مشقات بی‌شماری گردیده بود که بهترین دلیل برای تبرئه پولس محسوب می‌شد. اگر پولس در پی پول و قدرت بود، آنهمه سختی را تحمل نمی‌نمود. آنها می‌دانستند که پولس در شهر فیلیپی سختی‌های بسیاری کشیده بود (اعمال ۱۹:۱۶-۲۴). ولی با وجود آن خطرات و سختی‌هایی که در فیلیپی کشیده بود، او در میان آنها با دلیری و جدّ و جهد شدید به انجیل موعظه کرده بود (اعمال ۵:۱۷-۶). هیچ معلم و واعظ دروغین حاضر به اینگونه از جان گذشتگی نیست.

۳ پولس در این آیه در مقابل اتهامات دشمنان، از خود دفاع کرده می‌گوید که انگیزه او از بشارت انجیل، اطاعت از خدا می‌باشد. می‌گوید که موعظه و نصیحت او از گمراهی و خیانت و ریا نیست.

۴ پولس دروغ نمی‌گوید و از ریا برحذر است، چرا؟ چونکه خدا حقیقت انجیل را به او سپرده است و او خود را از وکلای انجیل می‌داند. پولس از خود چیزی نمی‌گوید. بلکه هر چه به زبان می‌آورد از سوی خدا و برای خدا و با اجازه خدا است. از این گذشته، پولس می‌داند که انگیزه او ناپاک و خودخواهانه نیست، زیرا که او مقبول خدا گردیده است تا پیام انجیل را اعلام کند (رومیان ۱:۱؛ ۵:۱؛ اول قرنتیان ۴:۱؛ دوم قرنتیان ۲:۱۷؛ افسسیان ۳:۷ را مشاهده کنید).

پولس هرگز در پی فریب دادن و یا خدعه و نیرنگ کسی نبود. او فقط می‌خواست خدا را راضی سازد. چون می‌دانست که خدا دل‌های ما را می‌آزماید. به همین دلیل، او برای بدست آوردن دل مردم، کلمات چرب و نرم را به زبان نمی‌آورد. پولس می‌گوید: طالب رضامندی مردم نیستیم، بلکه رضامندی خدایی که دل‌های ما

- ۷-۱** بیاید به طرز رفتار پولس، سلوانس و تیموتائوس نظر کنیم. در این آیات، نمونه‌ای برای تمام شبانان و معلمین و واعظین کلام، بودند. این سه خادم خدا، نه تنها کلام خدا را به تسالونیکیان دادند، بلکه حاضر بودند **جانهای خود را نیز در راه** تسالونیکیان فدا نمایند (دوم قرنتیان ۱۲:۱۵؛ اول یوحنا ۳:۱۶) را مشاهده کنید).
- ۹** پولس عادت داشت که زندگی خود را از راه خیمه‌دوزی و کار کردن، تأمین کند. او هرگز از کلیساها و ایمانداران تقاضای کمک مالی برای خود نمی‌نمود (اعمال ۳:۱۸؛ ۲۰:۳۳-۳۴؛ دوم تسالونیکیان ۳:۸).
- ۱۰-۱۲** بار دیگر در اینجا طرز رفتار پولس، سلوانس و تیموتائوس را مشاهده می‌کنیم. باشد که شبانان از نمونه این سه رسول مسیح سرمشق بگیرند.
- خدای مهربان ما را به ملکوت و جلال خود می‌خواند** (آیه ۱۲). به مجرد آنکه به عیسی مسیح ایمان بیاوریم، وارد **ملکوت** خدا خواهیم شد یعنی اینکه خدا پادشاه و فرمانده زندگی ما می‌گردد. و زمانی که مسیح مراجعت کند، با او **جلال** خواهیم یافت (اول پطرس ۵:۱۰ را مشاهده کنید).
- ولی بیاید این نکته مهم را از یاد نبریم که این همه را به عنوان امتیاز و نعمت دریافت کرده‌ایم. بنابراین پولس به ما هشدار می‌دهد که: **رفتار بکنید بطور شایسته خدایی که شما را به ملکوت و جلال خود می‌خواند.** اگر می‌خواهیم که در ملکوت و جلال خدا بسر ببریم، باید بطور شایسته خدا زندگی و رفتار نماییم. زیرا اگر رویه زندگیمان شایسته نام خدا نباشد، به عوض جلال، خجالت و تنبیه و داوری را دریافت
- رامی آزماید** (غلاطیان ۱:۱۰ را مشاهده کنید). انجیل مسیح هرگز اشخاص گناهکار و دنیوی را راضی نمی‌کند. برعکس، گناهکاران و افراد مغرور، همیشه با پیام انجیل مخالفت خواهند کرد. به همین دلیل است که اگر به مسیح موعظه می‌کنیم، باید طالب جلب رضایت و خشنود سازی مردم نباشیم. زیرا اگر به عوض جلب رضای پروردگار، در پی کسب رضایت مردم باشیم، انجیل را تحریف خواهیم نمود. برعکس، باید حقیقت انجیل را با دلیری اعلام کنیم و با شهامت بر علیه گناه و شرارت سخن بگوییم. اگر در پی رضامندی خدا باشیم، از فشارهای انسانها نخواهیم ترسید (دوم قرنتیان ۴:۱-۵ را مشاهده کنید).
- ۵** پولس **هرگز سخنان تملق آمیز** نمی‌گفت. او سعی نمی‌کرد با کوچک نشان دادن گناه مردم، دل آنها را به دست بیاورد. او هیچگاه امید کاذب و وعده و وعید بی‌اساس نمی‌داد. او به هیچ کس نگفت که پیروی از مسیح کار آسانی است.
- ۶** پولس و همکارانش، فقط در پی کسب رضایت و تأیید خدا بودند (یوحنا ۱۲:۴۲-۴۳ را مشاهده کنید).
- در آیه ۳۶ پولس رسول خود، سلوانس و تیموتائوس را با لقب **رسولان** خطاب می‌کند. در عهدجدید، لقب رسول، به مردان برگزیده‌ای که مأمور بشارت انجیل و تأسیس کلیساهای جدید بودند، اطلاق می‌گردید (اعمال ۱۴:۴؛ اول قرنتیان ۱۵:۷).
- و چون آنها رسول بودند، پولس، سلوانس و تیموتائوس، حق داشتند که از کلیسای جدیدالاحداث تسالونیکیی کمک مالی دریافت نمایند (اول قرنتیان ۹:۱۲-۱۴؛ دوم تسالونیکیان ۳:۸-۹). ولی با این وجود، آنها هیچگونه باری بر دوش کلیسا تحمیل نکردند (آیه ۹). بنابراین، هیچ کس قادر نبود که به آنها تهمت پول پرستی زده بگوید که آنها برای کسب مال به انجیل موعظه می‌کنند.

۳- در بعضی از ترجمه‌های کتاب مقدس، کلمه رسولان در آیه ۷ آمده است.

خواهیم نمود.

تسالونیکان، فخر و جلال پولس می‌باشند (۲:۱۳-۲۰)

۱۳ تسالونیکیان پس از شنیدن کلام خدا از پولس آن را قبول کرده و ایمان آورده بودند. قصد و هدف پولس این بود که کلام خدا، نه پیام انسانی را موعظه کند. به همین دلیل، پولس همواره امیدوار بود که شنوندگانش کلام او را به عنوان کلام خدا بپذیرند (اول قرنتیان ۲:۴-۵؛ غلاطیان ۱:۱۱-۱۲).

کلام خدا، کلامی زنده و پر قدرت است و در شما که ایماندار هستید عمل می‌کند (عبرانیان ۴:۱۲؛ اول پطرس ۱:۲۳).

۱۴ هر ایمان‌داری، باید آماده رنج کشیدن برای مسیح باشد (دوم تیموتائوس ۳:۱۲). ایمان ما به وسیله مصائب آزموده می‌شود (یعقوب ۱:۲-۳؛ اول پطرس ۱:۶-۷). از این جهت است که پولس از اصالت ایمان و تعهد تسالونیکیان اطمینان دارد، زیرا که آنها در حین سختی‌ها، به ایمان خود پایدار و استوار ماندند. تسالونیکیان به کلیساهای خدا در یهودیه اقتدا می‌کردند. یهودیه، استان جنوبی کشور اسرائیل بود و شهر اورشلیم مرکز آن استان، مهم‌ترین و مقدس‌ترین شهر اسرائیل محسوب می‌شود. کلیساهای اورشلیم در سختی و تنگی غیرقابل تحملی قرار داشتند. پولس می‌گوید: **شما از قوم خود همان زحمات را کشیدید که ایشان نیز از یهود دیدند.** و از این سبب، تسالونیکیان به کلیساهای خدا در یهودیه اقتدا می‌کردند.

۱۵-۱۶ پولس به هر جا که قدم می‌گذاشت، با مخالفت شدید یهودیان مواجه می‌گردید (اعمال ۹:۲۳؛ ۱۳:۴۵؛ ۱۴:۱۹؛ ۱۸:۱۲؛ ۲۱:۲۷). دلیل اصلی نفرت یهودیان از پولس، این بود که پولس از پیروی شریعت یهود دست کشیده و مسیحی شده بود. در نظر ایشان، پولس مرتد و خائن محسوب می‌گشت.

پولس می‌گوید که همان کسانی که به کلیسای اورشلیم آزار می‌رسانند **عیسی خداوند و انبیای خود را نیز کشتند** (آیه ۱۵). یهودیان اورشلیم، عیسی را دستگیر کردند و او را به پیش پیلاتس بردند و خواستار مجازات او بوسیله اعدام شدند (مرقس ۱۵:۱؛ یوحنا ۱۸:۲۸؛ اعمال ۲۲:۲-۲۳). یهودیان، مسئول مرگ عیسی بودند. آنها همچنین در گذشته انبیای خود را به قتل رسانده بودند (اعمال ۷:۵۱-۵۲). هر جا که رسولان و مبشرین پا می‌نهادند، یهودیان دست به شورش می‌زدند و آنها را از کنیسه‌ها و از میان خود اخراج می‌نمودند (اعمال ۱۳:۵۰؛ ۱۷:۵؛ ۱۳-۱۴). یهودیان کوشیدند که پولس را از بشارت به **امت‌ها** منع کنند. ولی غافل از اینکه با این عمل خود، غضب خدا را بر خود خواهند آورد. در آیه ۱۶ پولس اعلام می‌کند که **منت‌های غضب ایشان را فروگرفته است.** در اینجا پولس در باره روز داوری سخن می‌گوید که در آن زمان حکم خدا **غضب** خواهد بود. این داوری و غضب خدا آنقدر واقعی و حتمی است که گویی هم‌اکنون وقوع یافته است. به همین خاطر است که پولس می‌گوید که **همین الآن غضب ایشان را فروگرفته است.** بیست سال پس از نگارش این نامه، سپاه روم به اورشلیم حمله کرده و آن را به خاک و خون کشیدند و تمام شهر را با خاک یکسان نمودند. بدین ترتیب ساکنان اورشلیم بهای سنگینی را پرداخت نمودند.

۱۷-۱۸ دشمنان پولس رسول در شهر تسالونیکي باعث شدند که او آنجا را ترک کند (اعمال ۱۷:۵-۹). به همین سبب است که پولس می‌گوید که **در ظاهر، نه در دل از شما مهجور شدیم.**

شیطان همیشه با خادمین خدا مخالفت می‌کند و به طرق مختلف می‌کوشد که ایشان را از خدمت خدا باز بدارد. هرچند خدا بر تمامی جهان فرمانروایی می‌کند و همه چیز از جمله

پولس نگران اوضاع و احوال ایمانداران تسالونیکیی بود و از اینکه مجبور شده بود آنها را به طور ناگهانی ترک کند، بسیار ناراحت بود. مشکلات و خطرات هنگامی به سراغ تسالونیکیان آمده بود که هنوز در ایمان خود بسیار جوان بودند و رشد روحانی را تجربه نکرده بودند. باری، در این ایام سخت پولس پیش آنها نبود که کلیسا را تشویق و نصیحت کند. همچون مادری که نگران اطفال خود است، پولس نیز برای تسالونیکیان، در نگرانی بسر می‌برد.

۲ از این سبب، پولس رسول شاگرد خود تیموتائوس را نزد ایشان می‌فرستد تا آنها را **استوار سازد... و نصیحت کند.**

۳-۴ پولس به تسالونیکیان هشدار داده بود که راه مسیح، راه صلیب است. آنها می‌دانستند که زندگی مسیحی با مصائب و دشواری و خطر همراه است. ولی سختی و مشقت، زودتر از آن موقع که انتظارش می‌رفت به سراغ آنها آمده بود. پولس امیدوار بود که **هیچ کس از این مصائب متزلزل نشود.** ما مسیحیان به خوبی می‌دانیم که **برای همین مقرر شده‌ایم.** این سختی‌ها نه تنها نباید باعث دلسردی و تزلزل ما شود، بلکه باید بدانیم که این مشکلات برای تقویت ما لازم است (رومیان ۳:۵؛ یعقوب ۱:۲-۳؛ اول پطرس ۳:۱۲-۱۳). اگر در این جهان برای مسیح، رنج ببریم، در عالم آینده در جلال او شریک خواهیم بود و با او سلطنت خواهیم کرد (متی ۸:۱۷-۱۸؛ دوم تیموتائوس ۲:۱۲).

پس بیایید در سختی‌هایی که برای مسیح می‌کشیم شادی کنیم، زیرا که در ملکوت خدا گنجی عظیم خواهیم داشت (متی ۵:۱۰-۱۲؛ یوحنا ۱۶:۳۳).

۵ منظور از **تجربه‌کننده** شیطان است (متی ۴:۳، ۱۰). سعی شیطان بر این است که ایمانداران را با انواع وسوسه‌ها از ایمان به مسیح

شیطان تحت اختیار و کنترل او قرار دارد، ولی شیطان نیز دارای قدرت است و از این قدرت خود جهت عقیم ساختن نقشه‌های خادمین خدا استفاده می‌کند.

قبلاً یک بار پولس دستگیر شده بود که یاسون و چند نفر از ایمانداران تسالونیکیی برای او ضامن شده بودند و او را آزاد کرده بودند (اعمال ۱۷:۹). اکنون اگر او بار دیگر به میان تسالونیکیان باز گردد، یاسون و افراد دیگری که برای او کفالت نهاده بودند، متضرر خواهند شد. پس شیطان و افراد با نفوذ مخالف پولس، از این کفالت استفاده می‌کردند و مانع بازگشت وی به تسالونیکیی می‌شدند.

۱۹-۲۰ در روز آخر، زمانی که پولس در مقابل تخت داوری مسیح قرار گیرد، او به ایمانداران تسالونیکیی **فخر** خواهد نمود. کلیسای تسالونیکیی **امید و سرور و تاج فخر** رسولان است (فیلیپیان ۲:۱۶؛ ۱:۴). در زمان پولس، قهرمانان مسابقات ورزشی، تاجی بافته شده از برگ زیتون دریافت می‌کردند. ولی در آن روز، تاج **جلال** و فخر پولس، تاجی ساخته شده از برگ پژمردنی نخواهد بود، بلکه او تاجی بی‌زوال و ابدی از خداوند دریافت خواهد کرد. نه تنها پولس، بلکه همه کسانی که با وفاداری و جدیت عیسی مسیح را خدمت و محبت کرده‌اند، چنین تاجی دریافت خواهند نمود (اول قرنطیان ۹:۲۴-۲۵).

باب ۳

خدمات تیموتائوس (۱:۳-۱۳)

۱ یاسون و دیگر اعضای کلیسای تسالونیکیی موجبات فرار پولس و همراهانش را فراهم آورده، آنها را به شهر بیریه بردند. ولی در آنجا نیز، مخالفین پولس را راحت نگذاشتند و به همین خاطر، پولس مجدداً از بیریه به **آتینا** یا آتن، پایتخت یونان فرار کرد (اعمال ۱۷:۱۳-۱۵).

باشیم که عیسی مسیح با مرگ خود بر صلیب، دشمن بزرگ و مقهور ما شیطان را شکست داد (کولسیان ۲:۱۵). ما نیز با تکیه بر قدرت و پیروزی مسیح، می‌توانیم **سپیر ایمان و شمشیر کلام** را به دست گرفته در مقابل وسوسه‌ها مقاومت کنیم (افسیان ۶:۱۶).

۶-۷ مهمترین هدف یک شبان و خادم خدا این است که افراد را به سوی مسیح راهنمایی کند. و پس از آنکه آنها با مسیح آشنا شدند، ایشان را یاری دهد تا در **ایمان و محبت** رشد کنند. یک خادم و یا شبان مانند پدری دلسوز، همیشه مراقب پیشرفت و بهبودی فرزندان روحانی خود است (غلاطیان ۴:۱۹؛ اول تسالونیکیان ۲:۸، ۱۱). این است که پولس از شنیدن خبر رشد و موفقیت تسالونیکیان خوشحال شده، **تسلی** یافت.

توجه داشته باشید که تیموتائوس خبر خوش **ایمان و محبت** تسالونیکیان را برای پولس آورد (آیه ۶). ایمان و محبت، دو عنصر لازم و ضروری به جهت داشتن یک زندگی سالم روحانی می‌باشد. زندگی مسیحی را می‌توان با استفاده از همین دو کلمه **ایمان و محبت** تعریف نمود (غلاطیان ۵:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۸ پولس گفته بود: **مرا زیستن مسیح است و مردن نفع** (فیلیپان ۱:۲۱). اینک در این آیه او می‌گوید: **الآن زیست می‌کنیم اگر شما در خداوند استوار هستید**. هرچند پولس راغب به مُردن و رفتن نزد خداوندش می‌باشد، ولی تا زمانی که فرزندان روحانی او در خداوند استوار هستند، او احساس زنده بودن می‌کند.

۹-۱۰ پولس مشتاق دیدار و ملاقات با تسالونیکیان است. او مایل است که با بودن در میان آنها **نقص ایمان** آنها را **به کمال** رساند (رومیان ۱:۱۱ را مشاهده کنید). اعضای کلیسای تسالونیکی در ایمانشان جوان بودند و می‌باید با غذای روحانی مناسب، تغذیه‌گردند (عبرانیان

منحرف کند. شیطان هیچ وقت بی‌کار نمی‌نشیند. او مخصوصاً ایمانداران جدیدالایمان را که به تازگی از ملکوتش رهایی پیدا کرده‌اند و هنوز ایمانشان ضعیف است، مورد حمله خود قرار می‌دهد.

شیطان ایمانداران را **وسوسه** می‌کند (متی ۱۳:۶). وسوسه‌ها به صورتهای مختلف به سراغ ما می‌آیند. مثلاً ممکن است کسی که به تازگی به عیسی ایمان آورده باشد، وسوسه شود که اعمال و مناسک دین سابق خود را هم در کنار مسیحیت انجام دهد. او ممکن است به خاطر ترس از دست دادن فامیل و یا محروم شدن از ارث، وسوسه شود که ایمان مسیحی خود را انکار کند. ولی ما باید در مقابل این وسوسه‌ها مقاومت کنیم. زیرا بهتر است که میراث زمینی خود را از کف بدهیم تا اینکه از ملکوت خدا محروم شویم.

در ابتدای کار، ایمانداران با تجربیات و آزمایشهای متعددی روبرو خواهند شد. خطر افتادن به زندان، هراس از دست دادن شغل، روبرو شدن با تمسخر و طعنه دوستان و آشنایان، و غیره. همه این تجربیات از سوی شیطان می‌آید. با این حال، خدا بر حسب حکمت غیر قابل درکش، اجازه می‌دهد که مادر این تجربیات قرار گیریم تا ایمانمان پخته و آبدیده شود.

در طی سفر عمر و زندگی مسیحی‌مان، وسوسه‌های بی‌شمار دیگری به سراغ ما خواهند آمد. تجاربی از قبیل ترس، شک، بیماری، داغداری و غیره ما را مورد هجوم قرار خواهند داد. شیطان به عناوین مختلف و از راههای متفاوت کوشش می‌کند ایمان ما را متزلزل کرده باعث تیره شدن رابطه ما با مسیح گردد (متی ۳۹:۱۳؛ مرقس ۱۵:۴؛ لوقا ۲۲:۳؛ اول قرنتیان ۵:۷؛ دوم قرنتیان ۴:۴؛ ۷:۱۲؛ دوم تسالونیکیان ۲:۹ را مشاهده کنید).

ولی خوب است که همواره بیاد داشته

زیرا خدا تنها در آن وقت از ما راضی و خشنود خواهد بود (متی ۵: ۸، ۴۸؛ افسسیان ۴: ۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید). مقدس بودن، یعنی اینکه خود را برای خدا جدا کنیم و برای او زندگی نماییم. خدا، ما ایمانداران را برای خود جدا نموده است. به همین جهت است که در عهدجدید، بارها از ایمانداران با لقب «مقدسین» نام برده شده است.

در عهدجدید، از فرشتگان نیز با لقب و عنوان «مقدسین» نام برده شده است. زمانی که خداوند ما عیسی مسیح به زمین بازگشت کند، فرشتگانش او را همراهی خواهند کرد (مرقس ۸: ۳۸؛ دوم تسالونیکیان ۱: ۷). عیسی بار دیگر باز خواهد آمد تا انسانها را داوری نماید (یوحنا ۵: ۲۲؛ دوم تیموتائوس ۴: ۱). پس با توجه به این حقیقت مهم، بیایید هر روزه از خدا بخواهیم که ما را در محبت و قدوسیت رشد داده، در حضور خود ما را بی‌عیب نماید. به خاطر داشته باشیم که یک روز در مقابل تخت داوری او خواهیم ایستاد (رومیان ۱۴: ۱۰؛ دوم قرنتیان ۵: ۱۰؛ اول یوحنا ۲: ۲۸).

باب ۴

زندگی برای خدا (۴: ۱-۱۲)

۲-۱ نهایتاً یک هدف غایی برای ما انسانها وجود دارد و آن این است که خدا را جلال داده، او را راضی سازیم. پولس رسول، راه و روش زندگی مسیحی را به تسالونیکیان آموخته بود و به ایشان یاد داده بود که چگونه خدا را راضی سازند. اینک وی آنها را تشویق می‌کند که در این راه **زیادتر ترقی** کنند (آیه ۱). پولس رسول، در این آیه و همچنین در دوم تسالونیکیان ۳: ۱۲، ایمانداران را به رشد و ترقی روحانی دعوت و تشویق می‌کند.

پولس بار دیگر به تسالونیکیان خاطر نشان می‌سازد که نصیحت‌ها و موعظه‌های او از **جانب عیسی خداوند** است و وی از خود چیزی

۵: ۱۳-۱۴؛ ۶: ۱). به عبارت دیگر، پولس می‌خواهد آنها به رشد و بلوغ روحانی برسند (افسسیان ۴: ۱۲-۱۳).

۱۱ در این آیه پولس از خدا، با عنوان **پدر ما خدا**، نام می‌برد. ما مسیحیان، اجازه داریم خدا را با نام «ای پدر ما» خطاب کنیم. خدا خالق همه انسانها است، ولی فقط کسانی که عیسی مسیح را به عنوان نجات دهنده و خداوند خود پذیرفته باشند، می‌توانند او را پدر آسمانی خود بنامند (رومیان ۸: ۱۵-۱۶؛ غلاطیان ۴: ۶-۷).

پولس دعا می‌کند که خدا به او اجازه دهد که بار دیگر نزد تسالونیکیان مراجعت کند. او از خدا می‌خواهد که **راه ما را به سوی شما** (تسالونیکیان) **راست بیاورد**. چرا پولس اینگونه دعا می‌کند؟ علت این است که او هرگز بنا به خواهش دل خود و بدون اجازه خدا به مکانی سفر نمی‌کرد. برعکس، او فقط به جایی سفر می‌کرد که خدا مسیر آن را هموار کرده باشد. او به طور کامل از اراده خدا و راهنمایی او پیروی می‌نمود.

۱۲ پولس دعا می‌کند که خدا محبت تسالونیکیان را **افزونی بخشد**. ما باید همواره در مسیر رشد و تکامل روحانی حرکت کنیم و لحظه‌ای از جنب و جوش باز نایستیم و لذا باید دائماً از خدا بخواهیم که ایمان و محبت و خصوصیات روحانی ما را افزونی بخشد. یک مسیحی نمی‌تواند راکد بماند. اگر راکد بمانیم، خواهیم مُرد. ولی اگر در خدا بمانیم و او ما را در مسیر تکامل و رشد روحانی حرکت دهد، نه تنها در **محبت با یکدیگر** پیشرفت و ترقی خواهیم کرد، بلکه محبت ما نسبت به **همه**، حتی دشمنانمان نیز افزونی خواهد پذیرفت.

۱۳ **تا دلهای شما را استوار سازد، بی‌عیب در قدوسیّت**. زمانی که ایمان ما استوار شود، دلهای ما نیز استوار خواهند شد (اول قرنتیان ۱: ۸) را مشاهده کنید). هدف ما در زندگی این است که برای خدا، **بی‌عیب در قدوسیّت** زیست نماییم،

نمی‌گوید.

۳ حال این سوال مطرح می‌شود که جهت راضی ساختن خدا، چه باید کرد؟ زندگی مورد نظر خدا، زندگی توأم با **قدوسیت** است (آیه ۷). اراده خدا در این است که مادر **قدوسیت** زیست نماییم. او ما را برگزیده تا در **محبت مقدس و بی‌عیب باشیم** (افسیسیان ۴:۱). عیسی مسیح فرمود که پاکدلان خدا را خواهند دید (متی ۵:۸؛ عبرانیان ۱۲:۱۴). خدا می‌فرماید: **مقدس باشید زیرا من قدوسم** (اول پطرس ۱:۱۵-۱۶).

خدا می‌خواهد ما قدوس و پاک و بی‌عیب باشیم. او می‌گوید: **از زنا بپرهیزید**. در زمان پولس رسول، اهالی یونان زنا و روابط جنسی نامشروع را خالی از اشکال تلقی می‌کردند و زندگی جنسی آنها بی‌بند و بار بود. به همین دلیل، لازم بود که مسیحیان تازه ایمان تسالونیکیی، خویشان را از هرج و مرج جنسی اطراف خود دور نگاه دارند و از گناهان و روش زندگی پیش از ایمان خود دست برداشته در پی قدوسیت و راضی ساختن خدا باشند (افسیسیان ۴:۱۷-۱۹؛ اول پطرس ۱:۱۴). خدا با هر گونه رابطه گناه‌آلود و هر گونه رابطه نامشروع جنسی مخالف است. ما نیز همراه تسالونیکیان باید خویشان را پاک نگاه داشته در پی پیروی از احکام خدا باشیم (اول قرنتیان ۶:۱۸-۲۰؛ غلاطیان ۵:۱۹؛ افسسیان ۵:۳-۵).

۴ **تا هر کسی از شما بداند چگونه باید ظرف خویشان را در قدوسیت و عزت دریابد**. ما مسیحیان وظیفه داریم که هوسها و خواهشهای بدن خود و مخصوصاً امیال جنسی خود را تحت فرمان و کنترل خود داشته باشیم. لازم است که بدن خود را در **قدوسیت و عزت** نگاه داریم. زیرا هر عمل گناه و شرم‌آوری، باعث لطمه زدن به **عزت** ما و در نتیجه توهین و بی‌عزتی خدا خواهد گردید. بیایید بیاد داشته باشیم که ما به خدا تعلق داریم و عیسی مسیح ما را به قیمتی بس گزاف خریده است (اول

قرنتیان ۶:۱۹).

۵ منظور پولس از **امت‌هایی که خدا را نمی‌شناسند**، افرادی است که به مسیح ایمان نیاورده‌اند و با خدا و احکام او بیگانه‌اند. می‌گوید مسیحیان، نباید مانند آن **امت‌ها** شهوت پرست باشند. افراد خدانشناس **در هوس شهوت** خود بسر می‌برند. آنها خدا را نمی‌شناسند و با او رابطه نزدیک ندارند، و به همین دلیل، شهوتشان خدای آنها گردیده است. ولی آنها هیچ بهانه‌ای برای عدم آگاهی و خدانشناسی خود ندارند! خدا خود را به مردم شناسانیده است (رومیان ۱:۱۸-۲۰)، ولی افراد گناهکار، خدا و راههای او را نپذیرفته‌اند. به همین دلیل، خدا نیز آنها را به **شهوات دل خودشان تسلیم فرمود تا در میان خود بدنهای خویش را خوار سازند** (رومیان ۱:۲۴). امتهای گناهکار، خدا را نمی‌پرستند و به همین دلیل خدا نیز **ایشان را به ذهن مردود واگذاشت** (رومیان ۱:۲۸).

۶ **تا کسی در این امر (یعنی در امر روابط جنسی نامشروع) دست تظاول یا طمع بر بردارد خود دراز نکند**. مثلاً، اگر خدای ناخواسته، با همسر شخص دیگری مرتکب زنا شویم، در واقع **دست تظاول** بر ناموس او دراز کرده‌ایم. و اگر با شخص مجردی رابطه جنسی نامشروع برقرار کنیم، نه تنها **دست تظاول** بر او دراز کرده‌ایم، بلکه در حق همسر آینده او نیز مرتکب خطا و خیانت گردیده‌ایم. **خداوند از تمامی چنین کارها انتقام کشنده است** (افسیسیان ۵:۵-۶؛ دوم تسالونیکیان ۱:۸؛ عبرانیان ۴:۱۳).

۷ در اینجا، پولس مفاهیم آیه ۳ را تکرار می‌کند.

به خاطر داشته باشیم که خود ما نیز، در ابتدا زندگی پاک و مقدسی نداشتیم. این خدا بود که ما را از گناه به سوی قدوسیت خواند. **هنگامی که هنوز گناهکار بودیم، مسیح در راه ما مُرد** (رومیان ۸:۵).

از یک سو، به واسطه ایمان به عیسی مسیح، ما هم اکنون نزد خدا مقدس و بی عیب هستیم (رومیان ۲۴:۳، ۲۸). ولی از جانب دیگر، به کمک قدرت روح القدس، باید همواره در پی داشتن زندگی مقدس و پاک بکوشیم. خداوند ما را برای قدوسیت برگزیده است، و چون او ما را برای این کار خوانده است، ما نیز باید همواره از روح القدس کمک بخواهیم و با نیروی او، در پی داشتن یک زندگی پاک و مقدس تلاش کنیم (افسیسیان ۳:۵).

۸ اگر این تعالیم پولس دال بر قدوسیت و پرهیز از گناه را **حقیر** شماریم، در واقع خدا و اراده او را خوار و حقیر شمرده ایم. اگر در گناه بسر بریم، **روح قدوس خدا را ... محزون** می سازیم (افسیسیان ۳۰:۴). این روح القدس است که ما را مقدس و پاک می کند (دوم تسالونیکیان ۱۳:۲). پس هرگاه از راهنمایی روح القدس، سرباز زنیم، به جانب گناه و ناپاکی لغزش خواهیم خورد. هر چه بیشتر در گناه غرق شویم، از خدا دورتر خواهیم افتاد. پس تسالونیکیان باید از گناه و ناپاکی دور شوند و به سوی خدا و زندگی مقدس که باعث خشنودی خدا است، بازگردند.

۹-۱۰ در عهد جدید، هر جا که با کلمه **محبت** روبرو می شویم، منظور محبت عمیق روحانی یا محبت خدا و مهر الهی است. زمانی که به عیسی مسیح ایمان می آوریم، محبت خدا به روح القدس در دل های ما ریخته می شود (رومیان ۵:۵).

محبت خدا نسبت به ما زمانی آشکار شد، که هنوز در گناهان و نافرمانی های خود به سر می بردیم (رومیان ۸:۵؛ اول یوحنا ۹:۴-۱۰). پس به همانگونه که خدا ما را محبت کرد، ما نیز باید همسایه خود را، چه خوب و چه بد، خواه پاک و مقدس باشد و خواه گناهکار، مورد مهر و محبت قرار دهیم! ما حتی موظفیم دشمنان خود را محبت کنیم (متی ۴۴:۵). ولی بیشتر از هر

کس، باید برادران و خواهران ایماندار را مورد مهر و محبت خود قرار بدهیم (اول تسالونیکیان ۱۲:۳؛ اول یوحنا ۴:۱۱). این سومین دستور و حکم بزرگ عیسی مسیح به ما می باشد (یوحنا ۳۴:۱۳). زیرا اگر این حکم خداوند را اطاعت کنیم، دیگران متوجه خواهند شد که ما شاگرد عیسی می باشیم (یوحنا ۳۵:۱۳). اگر برادر خود را محبت کنیم، اطمینان خواهیم یافت که از **موت گذشته، داخل حیات گشته ایم** (اول یوحنا ۱۴:۳).

۱۱-۱۲ در اینجا پولس یک نکته مهم را به ما گوشزد می کند: **حریص باشید در اینکه آرام شوید** (آیه ۱۱). منظور این است که نگذارید زندگیتان مملو از نگرانی ها و تلاش های بیهوده و ناراحتی و اشتغال فکری نابجا بشود. وی سپس اضافه می کند: **و به کارهای خود مشغول شوید**. یعنی اینکه کاری به زندگی شخصی و روابط و کارهای دیگران نداشته باشید و در کارهای دیگران دخالت نکنید. پولس در انتها نصیحت می کند که: **به دستهای خویش کسب نمایید**. یعنی اینکه به کار و تلاش شرافتمندانه کسب معاش کنید. شاید تسالونیکیان از این حکم پولس زیاد دلخوش نمی شدند، زیرا که یونانیان، افرادی بسیار تحصیل کرده بودند و کارهای دستی را مخصوص بردگان و افراد فقیر و کم سواد می دانستند. ولی پولس به آنها می گوید: **به دستهای خویش کسب نمایید!** (دوم تسالونیکیان ۱۱-۱۲ را مشاهده کنید).

مسیحیان تحصیل کرده نباید به کارهای بدنی و پیشه وری، به صنعتکاران و کارگران و کشاورزان به دیده تحقیر نگاه کنند. عیسی مسیح، بخش عمده عمر خویش را به نجاری گذراند (مرقس ۳:۶). و پولس رسول اکثراً از طریق خیمه دوزی امرار معاش می نمود (اعمال ۳:۱۸).

نصیحت دیگر پولس این است که **نزد آنانی که خارج اند** (یعنی افراد غیر مسیحی) **بسطور**

است)، از امید قیامت و وعده بهشت، تسلی بگیریم و دیگران را نیز با این امید تسلی دهیم. بیایید در عین غم و ماتم خود، از اینکه عزیزانمان پیش مسیح هستند، شادمان شویم.

۱۴ از کجا می‌دانیم که ما قیام خواهیم کرد؟ مایه امید و اطمینان ما از آنجا است که خود مسیح نیز پس از مرگ قیام کرد. و اگر او از مردگان برخاست، ما را نیز که به او ایمان آورده‌ایم از مرگ قیام خواهد داد (رومیان ۸:۱۱؛ اول قرنتیان ۱۷:۱۵-۲۳؛ دوم قرنتیان ۴:۱۴).

۱۵ در این آیه و در آیه ۱۶، پولس تکرار می‌کند که در زمان بازگشت مسیح، تمام کسانی که در ایمان مرده‌اند جزء **خوابیدگان** هستند و بر خواهند خاست. پولس می‌گوید که آنها پیش از آنانی که در موقع رجعت مسیح زنده‌اند، به ملکوت او وارد خواهند شد. به بیانی دیگر، کسانی که به هنگام بازگشت مسیح زنده باشند، هیچ اولویتی نسبت به آنهایی که در ایمان مرده‌اند نخواهند داشت. پس تسالونیکیان نباید دچار حزن و یأس شوند.

۱۶ در این آیه، پولس به طور خلاصه آنچه که در هنگام بازگشت مسیح به وقوع خواهد پیوست، شرح می‌دهد (مرقس ۱۳:۲۴-۲۷؛ یوحنا ۵:۲۸-۲۹؛ اول قرنتیان ۱۵:۵۱-۵۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۷-۱۸ آنانی که در زمان رجعت مسیح زنده باشند، با او به آسمان **رَبوده** خواهند شد. در آن هنگام، ایماندارانی که زنده‌اند با خوابیدگان، به نزد عیسی خواهند رفت. و از آن لحظه به بعد، همه ایمانداران، چه آنانی که زنده‌اند و چه آنهایی که زنده می‌شوند، در ملکوت مسیح و در کنار وی تا به ابد زیست خواهند نمود. **پس بدین سخنان همدیگر را تسلی دهید** (آیه ۱۸).

عهدجدید به طور دقیق و با شرح جزئیات کامل به چگونگی بازگشت مسیح، نمی‌پردازد. حقیقت امر این است که عهدجدید، در این باره

شایسته رفتار کنید (آیه ۱۲). تمامی جنبه‌های زندگی ما باید توأم با شایستگی و نیکویی باشد. باشد که به عنوان افراد تنبل، پُر مدعا، مفت‌خور و متقلب و سخن‌چین و چاپلوس معروف نشویم! برعکس، بیایید خود را با دل و جان وقف آن کار و خدمتی کنیم که خدا برایمان مقرر کرده است. ما باید با سخت‌کوشی و فطانت و قناعت، طوری زندگی کنیم که **به هیچ چیز محتاج نباشیم**. ما باید فقط به خدا محتاج بوده، به لطف و کمک او تکیه کنیم.

بازگشت خداوند (۴:۱۳-۱۸)

۱۳ تسالونیکیان معتقد بودند که عیسی مسیح پیش از مرگ آنها بازمی‌گردد. ولی زمانی که چند تن از آنها این جهان را وداع گفتند، تسالونیکیان سخت به شک افتاده، ایمانشان دچار تزلزل گردید. آنها می‌خواستند از وضعیت مُردگان با خبر شده، بدانند که پس از مرگ چه در انتظارشان خواهد بود. به همین دلیل، پولس رسول در این بخش از نامه، به پاسخ‌گویی این سوالات می‌پردازد.

منظور پولس از **خوابیدگان**، کسانی است که پس از ایمان آوردن به مسیح فوت کرده‌اند. آنها برای همیشه مرده باقی نخواهند ماند. ما مسیحیان ایمان و اطمینان داریم که پس از مرگ، بار دیگر زنده خواهیم شد. از این جهت است که پولس به تسالونیکیان یادآور می‌شود که جای نگرانی و اندوه وجود ندارد. زیرا آنها اینک «خوابیده‌اند» و پس از مدتی «بیدار» خواهند شد.

پس از یک لحاظ ضرور نیست که برای مرگ افراد ایماندار، غصه بخوریم. البته، تحمل مرگ عزیزان ایماندار بسیار مشکل است، ولی گریه و حزن ما باید به خاطر دور شدن آنها از پیش ما باشد. ما اطمینان داریم که آنها به مکانی بهتر رفته‌اند و یک روز خواهند برخاست. باشد که در هنگام ماتم (که امری کاملاً مجاز و طبیعی

خیلی کم سخن می‌گوید. ما چیز زیادی پیرامون رجعت مسیح نمی‌دانیم! حدس و گمان بیش از حد، پیرامون این مسئله نیز بی‌فایده است. هیچکس از روز آمدن مسیح و نحوه و چگونگی بازگشت او آگاهی ندارد. ولی یک چیز را می‌دانیم و آن این است که او باز خواهد گشت. به همین دلیل، ما ایمانداران باید برای ملاقات با او آماده باشیم (مرقس ۱۳:۳۲-۳۳؛ اول تسالونیکیان ۵:۱-۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید). روزی که خداوند بازگردد، ما را به چه کاری مشغول خواهد دید؟

باب ۵

رجعت مسیح (۱:۵-۱۱)

۱-۲ هیچ کس نمی‌داند دزد در چه ساعتی از شب می‌آید. دزد به طور غافلگیرانه شبیخون می‌زند. **روز خداوند نیز چون دزد در شب می‌آید** (متی ۲۴:۴۲-۴۴؛ مرقس ۱۳:۳۴-۳۶؛ اعمال ۱:۷؛ مکاشفه ۳:۲-۳).

پولس در اینجا (آیه ۲) از روز آمدن مسیح با نام **روز خداوند** یاد می‌کند. در بخشهای دیگر کتاب عهدجدید، روز بازگشت عیسی مسیح، با عناوینی از قبیل **روز جزا** (دوم پطرس ۲:۹)؛ **روز عظیم غضب او** (مکاشفه ۱۷:۶)؛ **روز رستگاری** (افسسیان ۴:۳۰)؛ **روز بازپسین** (یوحنا ۶:۳۹)؛ و **یوم عظیم** (یهودا ۶) نامیده شده است.

۳ انسان دنیوی نه به روز داوری می‌اندیشد و نه برای آن اهمیتی قائل است. او فقط به این جهان و لذات آن فکر می‌کند. او قادر به تشخیص نزدیک شدن روز غضب خدا نیست. می‌گوید «**سلامتی و امان است** و جای نگرانی وجود ندارد».

حال آنکه کلام خدا به ما می‌گوید که انتهای عالم و روز داوری و جزا و غضب یکباره و بی‌خبر خواهد آمد (دوم تسالونیکیان ۱:۹). همانگونه که درد زایمان، یکباره زن حامله را فرا می‌گیرد، به همان ترتیب نیز غضب خدا به طور

ناگهانی بر بی‌ایمانان وارد خواهد آمد (مرقس ۸:۱۳).

۴-۵ برای مسیحیان دلیلی برای ترسیدن از روز خداوند وجود ندارد. آنها فرزندان خدا می‌باشند. پولس می‌گوید که **جمعیت شما پسران نور و پسران روز هستید، از شب و ظلمت نیستیم**. ما **پسران روز هستیم**، و به همین دلیل، ترسی از **روز خداوند** به دل نخواهیم داشت. ما مسیحیان از ملکوت ظلمت و شب و غضب و داوری خدا نجات یافته‌ایم (افسسیان ۸:۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۶-۱ باشد که **مثل دیگران به خواب غفلت** و گناه فرو نرویم. آنها، از رجعت خداوند بی‌خبر هستند و در هنگام بازگشت مسیح، غافلگیر خواهند شد. باشد که ما مانند **مستان در شب** نباشیم که از خمر گناه و شهوات جهان مست شده‌اند. برعکس، **بباید اسلحه نور را بپوشیم** (رومان ۱۳:۱۲).

اسلحه ما چیست؟ پولس در اینجا می‌گوید که اسلحه جنگ ما **جوشن ایمان و محبت و خود امید نجات** است (اول قرنتیان ۱۳:۱۳؛ اول تسالونیکیان ۳:۱ را مشاهده کنید). در رساله به افسسیان ۶:۱۴-۱۷، پولس رسول پیرامون اسلحه روحانی ما به تفصیل سخن گفت. لباس رزم روحانی ما، در حقیقت، چگونگی خصوصیات روحانی هر ایماندار مسیحی می‌باشد.

پولس رسول در آیه ۸ به **امید نجات** اشاره می‌کند. از یک جهت، ما هم‌اکنون نجات یافته‌ایم و هیچ نیازی به امید داشتن به نجات لازم نیست! ولی از سوی دیگر، نجات ما هنوز به مرحله تکامل و نهایی خود نرسیده است. ما هنوز میراث آسمانی خود را دریافت نکرده‌ایم و بدنهای پر جلال خود را صاحب نشده‌ایم. در این زندگی، ما همواره با امید آن میراث آینده و جلال آسمانی خود زیست می‌کنیم. ذکر این نکته ضروری است که امید یک مسیحی، امیدی

از رهبران و پیشوایان کلیسا داده، تسالونیکیان را به مراقبت و قدرشناسی نسبت به آنها تشویق و نصیحت می‌کند. او به کلیسای تسالونیک می‌گوید که شبانان و معلمین را که در میان شما زحمت می‌کشند و پیشوایان شما در خداوند بوده، شما را نصیحت می‌کنند، ایشان را در نهایت محبت به سبب عملشان محترم دارید.

در اغلب کلیساها، افراد نابالغی یافت می‌شوند که رهبران و شبانان را مورد احترام قرار نمی‌دهند. این افراد، همیشه ضعفها و نارسایی را می‌بینند و وقت و بی‌وقت زبان به شکایت و انتقاد می‌گشایند. اینها فکر می‌کنند عمل درستی را انجام می‌دهند ولی در واقع کارشان کاملاً اشتباه و نابجا و بچگانه است. بهتر است پیش از اتخاذ هر گونه تصمیمی راجع به انتقاد و شکایت از رهبر کلیسایتان، روی این آیات تعمق و تفکر کنید.

تنها در یک صورت مجاز به انتقاد و شکایت و عدم اطاعت از رهبران کلیسا هستیم، و آن هنگامی است که شبانان و رهبران کلیسا به طور علنی با کلام خدا و تعالیم کتاب مقدس ضدیت و بی‌اعتنایی کنند. ولی پیش از آنکه آن شبان و یا رهبر را مورد انتقاد قرار دهیم یا به او تهمت زنیم، باید کاملاً از جرم وی اطمینان حاصل نموده باشیم. هیچ ادعا و تهمتی بدون وجود حداقل دو شاهد اثبات‌پذیر نخواهد بود. ما هرگز نباید فریب گفته‌های افراد غیبت‌کننده و سخن‌چین را بخوریم (اول تیموتائوس ۵: ۱۹).

اگر همهٔ مسیحیان از این دستورات اطاعت کنند، در کلیساها آرامش و راحتی بیشتر به وجود خواهد آمد! به خاطر داشته باشیم که این رهبران، پیشوایان ما در خداوند هستند (آیهٔ ۱۲). اقتدار آنها بر ما، از سوی خداوند است. خدا از آنها برای رشد و تکامل و تعالی و تغذیهٔ ما استفاده می‌کند. پس اگر با رهبران کلیسا برخوردی ناشایسته و نابجا داشته باشیم، در حقیقت خدا را مورد اهانت قرار داده‌ایم (رومیان

واهی و باطل نمی‌باشد، بلکه بر پایه‌ای محکم و ثابت، یعنی بر عیسی مسیح و حقیقت قیامت او از مردگان، بنیاد نهاده شده است. چون می‌دانیم که مسیح از مردگان قیام کرده است، ما نیز از نوزنده خواهیم شد و با او تا به ابد زندگی خواهیم کرد.

۹ در این آیه، پولس در یک جمله، انجیل پر جلال عیسی مسیح را خلاصه می‌کند. تمام کسانی که به مسیح ایمان آورده‌اند، مورد غضب خدا قرار نخواهند گرفت، بلکه از سوی خداوند ما عیسی مسیح نجات و رستگاری را دریافت خواهند کرد. بنا بر تعالیم ادیان دیگر، انسانها برای نجات و راه‌یابی به بهشت، باید کارهای خوب و عام‌المنفعه انجام دهند و مراسم دینی را به عمل آورند. غافل از اینکه، با انجام کارهای نیکو، کسی نجات حاصل نخواهد یافت، بلکه تنها به وسیلهٔ ایمان به عیسی مسیح، نجات و آمرزش گناهان به دست خواهد آمد. در عین حال مواظب باشید که به ایمان خود فخر نکنید و نگویند: «من ایمان آوردم و نجات یافتم!» زیرا که ایمان، از درون ما سرچشمه نمی‌گیرد بلکه هدیهٔ خداوند می‌باشد (افسسیان ۲: ۸). پولس در این آیه تذکر می‌دهد که خدا ما را برای نجات تعیین کرده است.

۱۰-۱۱ مسیح برای ما فدا شد (رومیان ۵: ۶، ۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید). او به عوض ما از سوی خدا مجازات گردید (مرقس ۱۰: ۴۵؛ رومیان ۳: ۲۳-۲۵؛ ۵: ۹؛ اول تسالونیکیان ۱: ۱۰ و تفسیر آن را مشاهده کنید). مسیح برای ما مرد تا خواه بیدار باشیم و خواه خوابیده، همراه وی زیست کنیم. در موقع بازگشت ثانوی او، خواه مرده باشیم و خواه زنده، از او زندگی جاوید و پرجلال را دریافت خواهیم کرد و تا به ابد در ملکوت پر مهر او خواهیم زیست. خدا را شکر!

نصایح پایانی (۵: ۱۲-۲۸)

۱۲-۱۳ پولس رسول در آیهٔ ۱۲ شرحی

۱۳-۱ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

چرا باید رهبران و شبانان خود را **در نهایت محبت** (آیه ۱۳) احترام کنیم؟ علت احترام و محبت ما نسبت به آنها به سبب **عملشان** است. حتی اگر با یک شبان و رهبر خاصی، رابطه خوبی نداشته باشید و یا اشکالات و نارساییها و ضعفهایی در او مشاهده کنید (به خاطر داشته باشید که هر شبانی، نقایص و ضعفهایی دارد)، باز هم باید **ایشان را در نهایت محبت، به سبب عملشان محترم دارید**. اگر دائماً شبان و رهبران را مورد انتقاد و سرزنش و حمله قرار دهیم، او قادر به انجام کار خویش نخواهد بود. اگر او نتواند کار خود را انجام دهد، کار مسیح دچار صدمه خواهد شد. از انتقاد کردن و حمله به رهبران بترسید! آیا می‌خواهید کلیسای مسیح را خراب کنید؟ (اول تیموتائوس ۱۷:۵؛ عبرانیان ۱۷:۱۳ را مشاهده کنید).

اگر لازم شد که در مورد کار و یا حرکت شبان و یا رهبر کلیسا، انتقاد و صحبتی بکنید، اول نزد خود او بروید و مطلب را به طور خصوصی با خودش مطرح کنید (متی ۱۵:۱۸ و تفسیر آن را مشاهده کنید)، در غیر این صورت، علم دشمنی با مسیح را برداشته‌اید!

۱۴ سرکشان را تنبیه نمایید (اول تسالونیکیان ۱۱:۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

ضعفا را حمایت کنید (رومیان ۲-۱:۱۵؛ غلاطیان ۲:۶؛ اول تسالونیکیان ۱۱:۲-۱۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

و با جمیع مردم تحمل کنید (افسسیان ۲:۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۱۵ زنهار کسی با کسی به سزای بدی بدی نکند (متی ۳۸:۵-۴۲؛ ۲۱:۱۸-۲۲؛ رومیان ۱۷:۱۲، ۱۹-۲۱؛ اول پطرس ۳:۹ و تفسیر آن را مشاهده کنید). **بلکه دائماً با یکدیگر و با جمیع مردم در پی نیکویی بکوشید**. منظور پولس از این کلمات این است که به عوض تلافی کردن کارهای بد دیگران، بدی را با نیکویی جواب

دهید.

۱۶-۱۸ پیوسته شادمان باشید (فیلیپیان ۱:۳؛ ۴:۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

همیشه دعا کنید. مسیحیان، هر روز و هر ساعت عمر خود را به نیروی خدا متکی هستند. ما هرگز نباید حتی برای یک روز هم که شده، دست از دعا بکشیم (متی ۷:۷-۸؛ افسسیان ۶:۱۸؛ فیلیپیان ۴:۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید). **در هر امری شاکر باشید** (افسسیان ۵:۲۰؛ کولسیان ۳:۱۷؛ ۴:۲ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

اراده خدا در حق شما (ما) در عیسی مسیح این است که پیوسته شادمان باشیم و در هر امری شکرگزار بوده، همیشه دعا کنیم.

۱۹ روح (روح القدس) را اظفا مکنید (افسسیان ۴:۳۰ را مشاهده کنید). روح القدس، مانند آتش است (متی ۳:۱۱؛ اعمال ۲:۳-۴). ما هرگز نباید سعی کنیم شعله‌های آتش روح القدس را خاموش کنیم. چه چیزی باعث خاموشی و سردی شعله روح خواهد شد؟ گناه! گناه همیشه، باعث خاموشی و سردی حرارت روح القدس در زندگی ما خواهد گردید. و چه عاملی باعث شعله‌ور شدن زبان‌های آن آتش خواهد گردید؟ خوشی و شادمانی، شکرگزاری، و دعای دائمی، آتش روح القدس را در وجودمان شعله‌ور خواهد کرد (آیات ۱۶-۱۸).

این آیه دارای مفهوم دیگری نیز می‌باشد. روح القدس به هر یک از ما هدایا و نعمات خاصی عطا کرده است (اول قرنتیان ۱۲:۷-۱۱). ما موظف به استفاده از عطایای روحانی خود می‌باشیم. اگر از عطایای روح القدس استفاده نکنیم، آتش روح را در خود خاموش خواهیم نمود.

۲۰-۲۱ روح القدس به برخی از ایمانداران کلیسای تسالونیکی، عطای نبوت داده بود (اول قرنتیان ۱:۱۴-۳). ولی ظاهراً بعضی دیگر از اعضای کلیسا یا به این **نبوتها**

ما باید تحت قدرت مقدس کننده روح القدس بیاید.

بعضی مفسرین مسیحی معتقدند که برطبق این آیه، ما از سه بخش «روح، جسم، نفس» ساخته شده‌ایم. از طریق روح، ما با خدا مشارکت و رفاقت و رابطه نزدیک داریم (رومیان ۸:۱۶). **نَفْس**، جایگاه احساسات و عواطف و افکار و نیازها و هوسهای ما می‌باشد. گناه در نفس ما جا گرفته و از آنجا سرچشمه می‌گیرد (یعقوب ۱:۱۴-۱۵). در کتاب مقدس، بارها از «نفس» با عنوان «دل»، «قلب»، و یا «ذهن» نام برده شده است. و بالاخره سومین قسمت وجود ما، بدن یا جسم ما می‌باشد. بدن ما تحت کنترل و هدایت مستقیم روح و نفس ما می‌باشد. روح و نفس ما به اعضای بدن ما فرمان می‌دهند و بدن دستورات آنها را اجرا می‌نماید (رومیان ۶:۱۳).

به منظور داشتن زندگی مقدس و سالم، باید هر سه بخش وجود ما سالم و مقدس و بی‌عیب باشد. اگر روح ما مریض و از خدا دور باشد و نفس ما در گناه و ناپاکی غرق شده باشد، مداوای جسم هیچ کمکی به بیماری اصلی ما نخواهد نمود. در واقع، جسم ما کم‌اهمیت‌ترین بخش وجود ما را تشکیل می‌دهد. از آنجا که روح و نفس ما پس از مرگ جسم زنده خواهد ماند، پس بهتر است که به سلامت و تقدس روح و نفس خود اهمیت بیشتری قائل شویم (مرقس ۹:۴۳-۴۸).

۲۴ خدا ما را برگزیده است تا در حضور او مقدس و بی‌عیب زیست کنیم (افسیان ۴:۱). او از ما می‌خواهد به **قدوسیت** زندگی کنیم (اول تسالونیکیان ۷:۴). خدا **امین** است. او کاری را که در ما آغاز نموده است به انجام خواهد رسانید (اعداد ۱۹:۲۳؛ اول قرنتیان ۸:۱؛ فیلیپیان ۱:۶؛ ۲:۱۳؛ یهودا ۲۴-۲۵ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

توجه نمی‌کردند و یا آنها را **خوار** می‌شمردند. از این جهت است که پولس رسول به آنها دستور می‌دهد: **نبوتها را خوار شمارید.**

تسالونیکیان باید هر نبوتی را با کلام خدا مقایسه کنند و آن نبوتهایی را که از سوی روح القدس است، بپذیرند و اطاعت نمایند. باید توجه داشته باشیم که هر نبوتی را بدون دقت و آزمایش و سنجش قبول نکنیم. پیش از هر کار لازم است نبوتها را نسبت به کلام خدا بیازماییم که آیا از سوی خدا هستند یا نه (اول قرنتیان ۱۴:۲۹؛ اول یوحنا ۴:۱). روح القدس هرگز از نبی خود نمی‌خواهد که سخنی مغایر کتاب مقدس بگوید. اگر نبوتی با کلام خدا (کتاب مقدس) مغایرت نداشته باشد، آنگاه می‌توانیم از درستی نبوت اطمینان داشته، از آن اطاعت نماییم.

کلمه **نبوت** داری معنی دیگری نیز می‌باشد. در عهدجدید، کلمه نبوت به معنی وعظ نیز استفاده گردیده است. پس این آیه را به صورت زیر می‌توان درک کرد: «وعظ واعظین را خوار شمارید». حتی اگر نحوه وعظ سخنران مطابق میل ما نباشد و حتی اگر از موعظه آن شخص چیزی جدید یاد نگیریم.

۲۲ از هر نوع بدی احتراز نمایید (رومیان ۱:۲۹-۳۱؛ غلاطیان ۵:۱۹-۲۱؛ افسسیان ۴:۳۱؛ ۵:۳-۴ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

۲۳ فرزندان خدا (ایمانداران) باید مقدس باشند. ولی در این آیه می‌بینیم که **خود خدای سلامتی** ما را به طور کامل مقدس می‌گرداند. ما هرگز قادر نیستیم خود را پاک و مقدس سازیم. در امر مبارزه با گناه، ما به کمک و پشتیبانی و هدایت روح القدس نیازمندیم (فیلیپیان ۱:۱۰؛ اول تسالونیکیان ۳:۱۳ و تفسیر آن را مشاهده کنید).

روح و نفس و بدن ما باید مقدس و بی‌عیب باشد. منظور پولس رسول این است که همه جنبه‌های وجود و زندگی ما **روح و نفس و بدن**

۲۷-۲۵ رومیان ۱۶:۱۶ و تفسیر آن را ۲۸ اول قرن‌تینان ۲۳:۱۶ و تفسیر آن را مشاهده کنید.
مشاهده کنید.